

THE AD

Chas Newkey-Burden

Holka odvedle, která dobyla svět

Chas Newkey-Burden
ADELE

Chas Newkey-Burden

ADELE

Přeložila

Kateřina Harrison Lipenská

© Text copyright Chas Newkey-Burden 2013, 2015
Translation © Kateřina Harrison Lipenská, 2016
Czech edition © Metafora, 2016

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-705-4 (pdf)

Úvod

Každou neděli Adele pracovala v kavárně své tety v Harin-
gey v severním Londýně. Když tahle mladá holka obslu-
hovala hosty, v rádiu chrčivě hrála popová hitparáda. Pře-
mýšlela, jaké by asi bylo mít v ní jednou svou vlastní píseň.
Až jí bude dvaadvacet, její písnička bude na prvním místě
hitparád po celém světě.

Adelin vliv bude obrovský: bude vyhlášená nejvlivnější
osobou v hudbě, na prvním místě seznamu Music Power
100. Pro představu, mocný Simon Cowell skončil třetí.
Adele prodala miliony alb po celém světě, získala mnoho
cen včetně cen Grammy a Brit, a zaslouženě je tak pova-
žována za královnu hudebního průmyslu – to všechno
během pouhých tří let od vydání prvního singlu. Cestou
nashromáždila jmění ve výši okolo 20 milionů liber.

Nejvíce oceňovaná je za autenticitu a upřímnost své tvor-
by: nepoužívá žádné triky, ale zato dává hodně ze své duše.
Svémi výhradně autobiografickými texty, které jednoduše,
a přesto mocně a často bolestně vyprávějí pravdu o jejím
osobním trápení, proniká do srdcí hudebních fanoušků.
Z pozice fanyanky Adele mluví o tom, jak nesnáší „líné“ tex-
ty. „Víte, co nejvíce nesnáším a vlastně mě uráží? Jednodu-
ché texty, který v sobě nemají žádnou myšlenku a jsou tak
napsaný jen kvůli rýmu,“ prohlásila. Přestože vysoké stan-
dardy se jí vyplácejí, často za ně platí emocionální cenu.
Zamyslete se na chvíli, jak se cítíte, když posloucháte „So-
meone Like You“: jak vám naskakuje husí kůže na krku,
jak vám po zádech běhá mráz uvědomění, jak se vám do
očí hrnou slzy a třesou se rty. A teď si představte, jak citově

náročné je zpívat takové písničky na turné několik večerů za sebou.

„Je to fakt těžký,“ přiznává Adele. Vytvořila si mechanismy, jak to zvládnout, třeba to, že při zpěvu myslí na obyčejné věci – jednou z takových představ na rozptýlení je obchod s nábytkem IKEA. Obtížnost živého vystupování s tímto obsahem ale převáží její odměna. „Kdykoli se mi něco zdá těžký, okamžitě na to zapomenu, když vidím, jak lidi na mou hudbu reagují,“ svěřila se. „Mám hrozně ráda, když na koncert přijde dvojice, on je tam jen proto, že ona ho donutila, a je otrávenej. Vy se celý večer snažíte ho přesvědčit a končí to tak, že se se svou manželkou líbá. To je paráda.“

Adele je fascinující osobnost: a to nejen kvůli kontrastu mezi svým hudebním já a tím každodenním. Navzdory srdcervoucím žalu ve své hudbě Adele ve skutečném životě zůstává překvapivě šťastná a spokojená. Její hlasitý chraplavý smích je oblíbeným a pravidelným doplňkem pozitivních a živých rozhovorů. Lidé, kteří ji poznali, zdaleka nemluví o skleslé lítostivé duši, naopak si často všimnou, že se směje víc než všichni ostatní. Proto je přitažlivá. Když se vydala na těžké, někdy přímo zničující turné po amerických rádiových a televizních show, jaké musí podniknout každý zahraniční umělec, který si chce podmanit USA, důležité lidi v odvětví okouzila natolik, že nejenom chtěli propagovat její hudbu – jeden z nich prý se ani chvíli nerozmýšlel –, ale taky s ní chtěli jít na drink a sprátelit se.

Adelin pohled na všechno v životě od slávy po milostný život je vždycky zábavný. Jednou vzpomínala, jak jí nějaký fanoušek poslal poštou „papírový kapesník s překvapením“. „No, díky moc,“ zareagovala. „Určitě se ozvu! Můžem se vzít a mít spolu děti!“

Její otevřenost je legendární. Když se jí někdo ptal, kdy k ní obvykle přichází inspirace na novou píseň, objasnila, že většinou když jde nad ráno na záchod. Také chtěli vědět, co by dělala, kdyby jí její partner řekl, že je tlustá. „Zavraždila bych ho,“ odvětila. Když se dozvěděla, že vyhrála prestižní cenu Grammy, zrovna se vrátila ze záchodu. Ještě si ani nezapnula pásek. Obecenstvo na jejích koncertech si užívá její humor, včetně prisprostlých vtipů. „Jak

se říká blondýně, která stojí na hlavě?“ zeptala se jednou. „Bruneta, který táhne z pusy.“ Je to moc? To ale zdaleka není všechno. Když vysvětlovala, proč se vyhýbá Twitteru, na kterém je tolik ostatních hvězd doslova závislých, řekla: „Nechci psát: Jé, jsem na záchodě – včera byla fakt pálivá večere.“ To je prostě nechutný.“

Jakkoli je sebevědomá a přímá, je také skromná a zůstává při zemi. Ani si není jistá, že by se o ní mělo říkat, že je „zpěvačka“. „Vždycky tvrdím, že jsem zpívající dáma, spíš než zpěvačka. Zpěvačka je pro mě velký slovo. Když se vysloví, představím si Ettu Jamesovou, Carole Kingovou a Arethu Franklinovou.“ Na otázku, co by dělala, kdyby se neprosadila jako zpěvačka, odpověděla: „Kdybych nezpívala, tak bych byla uklízečka, hrozně ráda uklízím.“

Adeliny písně promlouvají o skutečných strastech a bolestech, kterou zažila: obě její alba jsou o bolestivých rozchodech a písničky na druhé album, *21*, podle jejích slov začaly jako „opilecké zápisy v deníku“. Stal se z nich ale hudební doprovod naší doby, a to k jejímu překvapení. Adele si myslela, že je jediná, kdo takové problémy řeší. Jak začala o svých citech zpívat světu, zjistila, že miliony dalších lidí to cítí stejně. Když jí došlo, že díky jejím písním si tyhle miliony nepřipadají tolik izolované, měla radost, že vytvořila tak krásný kruh. „Připadá mi, že jsem splnila svůj úkol,“ dala se slyšet.

Splnila, a úspěšně. Druhého alba prodala víc než tři miliony kusů a desetkrát bylo platinové. Je to první žijící umělkyně téměř po padesáti letech, která měla dva singly a dvě alba v první pětce hitparády najednou. Do dnešního dne byla na prvním místě hitparád v osmnácti zemích. Tahle holka z Londýna je obrovsky slavná v Americe, kde se její album stalo číslem jedna, vystupovala tady v předních televizních pořadech včetně *Saturday Night Live* a v roce 2009 získala dvě ceny Grammy. I když prodej její hudby vyletěl do výšky, nohama zůstávala na zemi. Třeba když byla v zákulisí televizního studia v New Yorku před vystoupením v pořadu *The Late Show with David Letterman*, kdosi si všiml, že její šatna je dost malá. Adele o tom ale nechtěla ani slyšet. „Na svou šatnu si nestěžujete,“ prohlásila, a když se vrátila domů do Londýna, chtěla si jen posedět v parku se svými starými přáteli, povídat si s nimi a pít cider.

Jak uvidíme, před koncerty bývá neuvěřitelně nervózní, což se projevuje i fyzicky. Jakmile je na pódiu a v ruce má mikrofon, strach zmizí. „Když zpívám, cítím se líp, než když jdu po ulici,“ vysvětlila. „Moc ráda lidi bavím. Uvědomuju si, že lidi platí své těžce vydělaný peníze, ať je to hodně, nebo málo, za to, aby hodinu ze svého dne strávili se mnou. Odpovědnost беру vážně.“ Při jejích vystoupeních je citová bariéra mezi ní a posluchači jen těžko rozeznatelná. Zřejmě ji máte rádi proto, že víte, že přes všechny úspěch a slávu je to někdo jako vy.

Tohle je její pozoruhodný příběh.

Kapitola první

BABY BLUE

„Lidi si myslí,“ vykládá Adele, „že jsem se vykulila mámě z břicha a už jsem zpívala ‚Chasing Pavements‘.“ Když s ní mluvíte o jejích začátcích, buďte opatrní. Rozhodně jí neříkejte, že „se narodila jako umělkyně“. To vám rozhodně neodkýve. „S tím jděte do háje, nikdo se jako umělec nerodí,“ vyštěkla jednou.

Adele Laurie Blue Adkinsová plakala, spíš než zpívala, když 5. května 1988 přišla v Londýně na svět. Na soundtracku k tomu roku byli Bros, kteří nahlas přemýšleli, kdy budou slavní, Rick Astley sliboval, že se jí nikdy nevzdá, a Michael Jackson začínal s mužem v zrcadle. Jinde lidé tančili na acid house v opuštěných skladech a na stadionu ve Wembley poskakovaly desítky tisíc lidí, kteří volali po propuštění Nelsona Mandely. Jednou, až se budou profilovat slavné osobnosti budoucnosti, se Adeliny hity známé po celém světě budou používat jako kulturní odkaz na dobu, do níž se narodily. Lidé budou hrdí na to, že když přišli na svět, v rádiu se hrály hity jako „Someone Like You“.

Adelině matce, Penny Adkinsové, bylo osmnáct, když se jí narodila dcera, tedy „osmnáct a půl“, jak roztomile a přesněji uvádí Adele. Adele byla první a – zatím – jediné Pennyino dítě. Krátce předtím, než se stala matkou, Penny její vlastní rodiče – láskyplně – ukázali dveře, protože pevně věřili, že jejich potomkům prospěje, když se naučí soběstačnosti v tvrdé škole života. „Udělalí jsme to tak se všemi dětmi,“ vysvětlila Pennyina matka Doreen. „Museli si životem prošlapat vlastní cestu.“ Tohle pravidlo měla Doreen pro všechny svoje potomky a viděla, jaké výsledky přineslo.

„Všechny moje děti pracují. Všichni z rodiny mají práci. Člověk se musí prosadit a nikomu z nich to neuškodilo.“ Tenhle smysl pro nezávislost, neústupnost a ctižádost Adele po Penny zdělila.

Doreen prohlásila, že ji nijak nepřekvapilo, když Penny oznámila, že je těhotná. Adelin otec Mark Evans a její matka se rozešli, když byly Adele tři roky. Proto, jak se Adele vyjádřila, otec „nikdy nebyl součástí“ jejího života. Jak ještě uvidíme, míra jeho zapojení v dceřině životě je poněkud rozporuplné téma. Ona sama svého otce popsala jako „obrovského Velšana, který pracuje na lodích a tak“. To, že k sobě nemají vztah, ji netrápí. „Je to v pohodě, nepřipadá mi, že bych o něco přicházela,“ míní. „Někteří lidi z toho dělají drama, když někdo pochází z neúplné rodiny, ale já znám spousty lidí, co vyrůstali bez táty.“ Penny tehdy studovala umění a Evanse potkala v hospodě v severním Londýně, to byl rok 1987. Evans popsal své pocity toho večera jako „lásku na první pohled“. Rychle se dali dohromady a za pár měsíců už Penny čekala Adele.

Evans tvrdí, že těhotenství nebylo plánované, ale oba byli v té chvíli odhodlaní ze situace vytěžit maximum. Vypráví, jak tehdy požádal svou dívku o ruku. „Věděl jsem, že chci s Penny strávit zbytek života, tak jsem ji požádal, aby si mě vzala. Odmítla mě – pořád opakovala, že jsme na svatbu moc mladí.“ Přestože se s Penny rozešel, když byla Adele ještě malá, přisuzuje si Evans svůj podíl na jejím citu pro hudbu. „Celé večery jsem lehával na pohovce, choval jsem Adele a poslouchal svou oblíbenou hudbu – Ellu Fitzgeraldovou, Louise Armstronga, Boba Dylana a Ninu Simoneovou,“ vzpomínal. „Ty desky jsem si pouštěl každý večer. Jsem si jistý, že to Adelinu hudbu ovlivnilo.“ Dodal, že jeho hudební vkus a láska k blues se rozhodně otiskly do jména jeho dcery. „Hudba, kterou jsem miloval – a miluju dodnes – mi vnikla myšlenku na jedno z jejích prostředních jmen: Blue. Vždycky jsem měl Adele spojenou s blues.“ Ve vztahu mezi otcem a dcerou byly i okamžiky plné něhy. Na staré fotografii ji Evans hrdě drží, Adele má na sobě růžové dupačky a červené botky. Zdá se, že fotoaparát ji fascinuje. Zaujatá je ještě dnes – ovšem v opačném smyslu.

Když se Evans s Penny rozešel, odstěhoval se zpátky do

rodného Walesu. Přidal se tam k rodinné firmě a pomáhal svému otci Johnovi, který si pronajal kavárnu v zábavním parku Barry Island. To je ten, který se objevuje v oblíbeném komediálním seriálu BBC *Gavin & Stacey*. „Vzpomínám si, jak k nám přijela na léto, byly jí tehdy čtyři a nesla si takovou malou kytaru, kterou našla někde v charitní prodejně,“ vyprávěl. „Vykládala, že se učí hrát tak, že poslouchá bluesové písničky, které jsme si spolu pouštěli, a pak se snaží ten zvuk napodobit.“ Pokaždé, když Adele viděl, si Evans všiml, že se v hudbě výrazně zlepšila. „Pár let nato si začala zpívat, a když jí bylo sedm, říkal jsem si, teda, ta Adele v sobě fakt něco má. Jednou z ní bude velická hvězda.“ Jeho kamarád, který pracoval jako hudební producent, také ocenil její pěvecký talent, když ji jako malou slyšel zpívat. Všiml si, jak krásnou barvu a velký rozsah hlasu má. Přesvědčil ji, aby se nahrála, jak zpívá „Heart of Glass“ od Blondie. Kromě hudebních dovedností Adele pracovala i na těch literárních. Byla téměř ještě batole, když začala psát poezii.

Evansova rodina byla velmi překvapená, když se dozvěděli o Pennyině těhotenství. Ale slíbili, že budou dítěti pomáhat, bez ohledu na to, že se rodiče rozešli. Penny s Adele tak často na víkend jezdily k nim do Penarthu nedaleko Cardiffu. Evans vyprávěl, jak si občas, když měla Adele letní prázdniny, vyjeli na výlet podél velšského pobřeží. Hlavně dědeček z otcovy strany se opravdu snažil s Adelinou výchovou pomáhat. „Měl moji mámu rád, a protože můj táta v jejím životě nebyl, úplně ji vzali pod křídla, jako by byla jejich dcera,“ vzpomínala s láskou Adele.

„Myslím, že můj otec byl pro Adele nejdůležitějším vzorem,“ prohlásil Evans. Cítili to tak oba: John svoji první vnučku zbožňoval. „Trávili spolu spoustu času, jen oni dva,“ vyprávěl Evans. „Adele vždycky trávila velkou část léta u mých rodičů a většinu času si s ní táta hrál, povídali si a ukazoval jí různé věci.“ Díky tomu si Adele dědečka v představách idealizovala.

„Byl pro mě něco jako bůh,“ připustila. Zajímavé je, že Amy Winehouseové, která studovala na stejné škole jako Adele a měla obrovský vliv na její hudbu, měla také velmi blízký vztah s prarodičem. V jejím případě to byla babička

Cynthia a má se za to, že k postupnému pádu Amy Winehouseové po roce 2006 přispěla právě její smrt.

Adele si velmi jasně vybavuje, co všechno pro ni Penny dělala. „Otěhotněla, když se měla hlásit na vysokou, ale místo toho se rozhodla mít mě,“ říká. „Nikdy v životě mi to nepřipomněla. Snažím se na to nezapomínat.“ Její matka v sobě má tvůrčí osobnost, kterou Adele označuje za „bohémskou“. Pracuje na několika projektech v různých oblastech, jako výtvarnice, návrhářka nábytku, organizátorka aktivit pro dospělé s postižením a jako masérka. Adele a její matka si vždy byly velmi blízké. „Jsme jedna ruka,“ prohlašuje Adele. „Ona je moje životní láska.“ Jednou z věcí, pro něž má Adele svou matku tak ráda, je to, že Penny má skvělý přístup k životu. Z toho, jak ji její dcera popisuje, se zdá, že Penny se ani trošku nepodobá ambiciózním matkám, které vidáme stát za zády mladých úspěšných umělců. „Neřeší prkotiny. Nikdy nevypadá zklamaná, i když vím, že nejspíš je. Znáte to, když rodiče říkají třeba: ‚Nezlobím se, jsem jen zklamaná.‘ Síla. Tak taková není. Je upřímná a otevřená a dokáže opravdu podpořit.“

Adele vyrůstala s nevlastním otcem, novým Pennyiným partnerem, s nímž se rychle sblížila. Má také nevlastního bratra Camerona. Vzniklo mezi nimi pouto, jaké vidáme u pravých sourozenců. „Vypadá jako moje dvojče,“ prohlásila Adele. „Jsme úplně stejní, máme stejný vlasy a všechno.“ Ještě dnes je spojuje mnoho věcí. „Je hrozně zvláštní, když žijete každý někde úplně jinde, ale potom, když se sejdete, je to jako byste spolu byli každý den,“ vykládá Adele. „Hned ho začnu mučit. A on na to: ‚Jdi někam‘ ... Je to úžasný, bezprostřední. Je skvělý. A je fakt stydlivý, což je jediný rozdíl, který mezi náma je.“ Přestože otec nebyl součástí rodiny, nepřipadala si Adele nikdy opuštěná. Zčásti proto, že rodina její matky je veliká. „Jen z máminy strany máme třiatřicet nejbližších příbuzných,“ uvedla. Skutečně, je jedním ze čtrnácti vnoučat, která dělají babičce z matčiny strany radost.

V příbuzenstvu je také mnoho mužů, takže o neoficiální otcovské figury neměla nikdy nouzi. „Všichni jsme hrozně umínění,“ dodala. Tahle vlastnost se často projevuje v jejích rozhovorech a promluvách mezi písničkami při koncer-

tech. Vždycky ráda navštěvovala své bratrance a sestřenice, mnozí z nich totiž žili blízko. V jejich společnosti zažívala chvílky, kdy se cítila být součástí ohromné rodiny se všemi radostmi, trápením a ostatními prožitky, které s tím souvisí. Potom, když se vrátila domů, mohla si opět užívat roli jedináčka. Tahle situace jí zvláštním způsobem vyhovovala. „Jezdila jsem za nimi, hádali jsme se a nechtěli si nic půjčovat a potom jsem se vrátila domů do svého uklizeného pokoje bez rozbitých hraček, kde jsem se nemusela s nikým přetahovat o Barbie,“ svěřila se. „Vlastně jsem měla z obou světů to nejlepší.“ Jako jedináček se rozhodně cítila dobře. Ať dělala cokoli, byla nejspokojenější, když mohla všechno řídit. „Když jsem stavěla hrad z Lega, musela jsem to dělat sama,“ přiznala.

Podobnou potřebu kontroly dnes pocituje při psaní písní. Pravdou je, že když se ohlíží zpět na svůj dosavadní život, občas ji napadne, jestli právě to, že je jedináček, nepřispělo k jejímu autorskému talentu. Vzhledem k tomu, že skoro vůbec nečte, uvažuje občas nad tím, jak je možné, že jí to s perem v ruce tak jde. „Nevím, jestli je to proto, že jsem jedináček, ale nikdy, nikdy v životě jsem nedokázala mluvit o tom, co cítím,“ svěřila se. „Někdy od svých pěti let, když jsem dostala vynadáno, že nechci půjčovat své věci, nebo že jsem si neuklidila v pokojíčku, nebo že jsem odmítala mámě, jsem vždycky jako omluvu napsala vzkaz.“ Zjistila, že psaním se dokáže vyjádřit mnohem lépe. Vlastně mnoho jejích písní, které od té doby napsala, se dá číst jako dopisy o bolesti a rozčarování zasazené do hudby. Svůj první hit napsala ve stejné situaci jako spoustu svých dětských dopisů: hned po hádce s mámou.

Původně však její sny s hudbou spojené nebyly. Místo toho Adele snila o kariéře módní reportérky nebo kardioložky. Také novinářské ambice měla společné s Amy Winehouseovou, která pracovala v agentuře zprostředkovávající zprávy ze zábavního průmyslu, ještě předtím, než ji pohltila sláva. Adeliny úvahy o lékařské dráze ale nebudou překvapením pro astrologu. Narodila se totiž ve znamení Byka. To je považováno za jedno z nejosobitějších znamení. Typický Byk má být klidný a vyrovnaný a jen málokdy se nechá životem vystresovat nebo rozrušit. Kdy-

by byla Adele vyrovnaná, její emoce a citový život by daly vzniknout písni s minimálním obsahem dramatických prvků, bez svíravých motivů, které se v nich objevují. Je to právě emotivní povaha a plný život, které se svou ostro-
 tí promítají do její hudby i image. Býci jsou údajně také tvrdohlaví, což je povahová vlastnost, kterou naši hrdince přiřadíme rozhodně snáz. Tohle znamení je velmi přímé, což přesně odpovídá upřímné a otevřené povaze Adele. Při rozhovorech bývá často výbušná, což jí nejednou způsobilo problémy, a samozřejmě je proslulá svým vtipkováním na jevišti.

Adele vyrůstala v londýnském Tottenhamu, ve čtvrti Harin-
 gey, která leží necelých deset kilometrů severně od centra. Tottenham je multikulturní část města – podle výzkum-
 níků z University College London je její jižní část etnicky nejrozmanitější oblastí Británie. Žije tu okolo 113 různých
 etnických skupin, které mluví celkem asi 193 různými jazy-
 ky. To všechno znamenalo, že kolem sebe vídala a slychala
 bohatou, místy až opojnou rozmanitost.

V roce 2010 měl Tottenham nejvyšší míru nezaměst-
 nanosti v metropoli a osmou nejvyšší v Británii. Často tu
 panuje napětí mezi policií a příslušníky místní komunity.
 Projevilo se například během nepokojů na sídlišti Broad-
 water Farm v roce 1985. Problémy zažehla smrt Cynthie
 Jarrettové, oblíbené obyvatelky afro-karibského původu,
 ke které došlo během domovní prohlídky. Následující den
 vypukly potyčky mezi policií a místní mládeží. Bylo to po-
 prvé, kdy výtržníci v Británii použili střelné zbraně. Násilí
 se vystupňovalo tak, že byl ubodán policista Keith Blake-
 lock. Následně se rozhořel spor o to, kdo vraždu spáchal,
 a tři muži, kteří byli z trestného činu usvědčeni, byli poz-
 ději osvobozeni na základě odvolání. Neklid se do Totten-
 hamu vrátil v srpnu roku 2011, kdy smrt Marka Duggana
 při policejní operaci vyvolala nepokoje a rabování, které se
 z Tottenhamu rozšířily do celé Británie.

Adele fandí místnímu fotbalovému týmu Tottenham
 Hotspur a trvá na tom, že není jen další celebritou, která
 chce podpořit svou slávu tím, že se hlásí k fotbalovým fa-
 nouškům, což může působit problematicky. „Jsem oprav-

dová fanynka Spurs,“ nechala se slyšet. Je na dobré cestě k tomu stát se vůbec nejslavnějším dítětem Tottenhamu, což jí dělá radost. „Nic nepředstírám, jsem holka z Tottenhamu, narodila jsem se tam,“ prohlašuje hrdě.

Další, kteří se tu narodili a dosáhli úspěchu a štěstí v hudebním průmyslu, jsou rapper a producent Rebel MC, Dave Clark ze skupiny Dave Clark Five populární v šedesátých letech a popový zpěvák Lemar.

Pokud jde o Adele, jednou z prvních zpěvaček, které obdivovala, byla Gabrielle, celým jménem Louisa Gabrielle Bobbová. Gabrielle se narodila jen o pár mil dál, v Hackney, a proslavila se díky demo nahrávce hitu Tracy Chapmanové „Fast Car“. Jakmile podepsala smlouvu s nahrávací společností, začala Gabrielle vydávat hity a rychle se stala popovou ikonou, a to i díky své osobité pásce přes oko. Její debutový singl „Dreams“ byl na vrcholu hitparád, když bylo Adele pět let, a u malé dívky z Tottenhamu se rychle zařadil mezi jasné oblíbence. V té době už Adele hudba fascinovala a zejména byla „posedlá hlasy“. Všimla si, jakou škálu emocí dokáže lidský hlas vyjádřit, když se zasadí do hudby: „Poslouchala jsem, jak se mění tóny, od vzteku k radosti, od veselí ke zlosti.“ Jako hudební fanynka dospěla skutečně velmi rychle: od útlého věku chápala hudbu emocionálně i rozumově.

Byla hezké dítě: na vánoční fotce, když jí byly čtyři, je pěkně oblečená holčička se světlými vlasy po ramena a roztomilým, trochu nejistým výrazem v obličeji.

Doma hrála hudba pořád, i potom, co se její otec odstěhoval. Adele byla jako malá obklopena hudbou modernější, pestřejší a příznačnější, než kdyby měla starší matku. Ještě dlouho po dvacítce Penny milovala hudbu tak intenzivně, jako by byla teenager. Nejraději poslouchala 10 000 Maniacs, The Cure a Jeffa Buckleyho – Penny si jejich hudbu doma pouštěla ve dne v noci. Adele byla poprvé s mámou na koncertě, když jí byly tři roky. Šly na The Cure do Finsbury Parku. Později Adele nahrála cover verzi jejich písně „Lovesong“. Penny také své dceři dovolovala v pátek večer zůstat dlouho vzhůru a koukat na přímé přenosy pořadu BBC *Later*, který uváděl sám král boogie-woogie klavíristů Jools Holland. Adele si tak své hudební znalosti

a vkus rozšiřovala týden co týden. Brzy se k těm, které sledovala, připojili umělci jako Destiny's Child, Lauryn Hillová a Mary J. Bligeová.

Není divu, že Adele se do hudby rychle zamilovala, a to nejen na úrovni emocionální, ale též intelektuální. V jejím případě to byla skutečná láska. „Zní to legračně, ale seděla jsem v Tottenhamu, nikdy jsem nebyla jinde než v Británii, ale měla jsem pocit, že bych mohla jet kamkoli na světě, potkat jiný osmiletý dítě a mít si s ním co říct,“ vypráví. „Vzpomínám si, že mi došlo, že hudba lidi spojuje, což pro mě byl velmi příjemný pocit, ve kterém jsem našla obrovskou útěchu. Byla to skoro až euforie.“ Také přišla na to, že hudba v ní dokáže vyvolat zcela protichůdné emoce. Vůbec poprvé ji rozplakala píseň „Troy“ od Sinead O'Connorové. Dlouho předtím to byla oblíbená písnička její matky. Adele plakala, když ji slyšela poprvé, a byla zaskočená tím, jak silně k ní promlouvá. Než se přiblíží k vrcholu, zpracování je jednoduché, ale právě silný a citový projev Sinead O'Connorové probouzí duši posluchače. V tomto ohledu je to hudba podobná té, kterou měla jednou tvořit sama Adele. Těžko mohla vědět, když poprvé slyšela „Troy“, že její vlastní písně budou jednou vyvolávat stejné návaly emocí u jejích fanoušků. A skutečně, jednoho dne se miliony diváků sledujících její vystoupení na udílení cen Brit Awards, se slzami v očích nechají strhnout syrovou silou jejích textů a projevu.

Adele však nechtěla jen dokola poslouchat popové písničky jako pouhá fanynka. Začala si je zpívat, hlavně „Dreams“ od Gabrielle. Samozřejmě nebyla jediným dítětem, které zpívalo, ale už tehdy bylo zřejmé, že má talent. Když Penny slyšela hlas své dcery, cítila v něm něco skutečně výjimečného. Většina rodičů posílá děti v tomhle věku spát, když přijde návštěva nebo přátelé na večeři, ale Penny byla na svou holčičku příliš hrdá, aby se nepochlubila jejím už tehdy působivým hudebním umem. Občas zorganizovala malé vystoupení, kdy její dcera zpívala hostům. Nejednou postavila svou pětiletou holčičku na stůl a požádala ji, ať zazpívá, třeba „Dreams“. Adele vždycky věděla, jak hrdá na ni matka je. Nikdy o tom příliš nepochybovala. „Myslela si, že jsem prostě skvělá,“ vzpomíná. Další domácí koncerty

se konaly v Adelině pokoji. Tady se dostávaly do popředí Pennyiny tvůrčí dovednosti. „Máma je docela umělecky založená – tehdy koupila spoustu lamp a namířila je tak, aby vytvářely jeden velký kužel světla,“ říká Adele. Pennyini přátelé se vždycky namačkali do pokoje, kde si posedali na postel, aby si mohli poslechnout ten úžasný mladý hlas. Není divu, že byla Penny tak hrdá. Později při těchto příležitostech Adele zpívala také písničky od Spice Girls. Tahle britská dívčí skupina se u ní zařadila mezi favority hned od začátku, protože jejich textům se vždycky hihňala. „Ve všech byly sexuální narážky – to se mi hrozně líbilo,“ uvedla pro *Q*.

Spice Girls nejsou pro Adele zálibou, za kterou by se styděla. Je hrdou fanynkou komba dívčí síly. „I když si někteří lidé myslí, že nejsou cool, já se nikdy nebudu stydět za to, že mám ráda Spice Girls, protože díky nim jsem tím, kým jsem,“ svěřila se. „A to myslím smrtelně vážně. Hudbu jsem začala dělat v době, kdy byly na vrcholu a byly fakt slavný.“ Původně byla její oblíbenou Spice Girl Geri, ale když tahle zrzavá koketa z kapely odešla, Adele přenesla své sympatie na Mel B. „Když jsem byla mladší, chtěla jsem jít na jejich koncert ve Wembley oblečená jako Geri, ale ona těsně předtím kapelu opustila,“ svěřila časopisu *Now*. „Musela jsem tedy jít za Mel C, jenže já jsem nikdy nebyla takový ten sportovní typ. To jsem Geri neodpustila. Geri byla moje oblíbená Spice Girl, jenže odešla a zlomila mi srdce, takže teď je ze mě strašidelná Scary Spice Girl.“ Sám fakt, že identita její oblíbené členky skupiny je pro ni tak důležitá, ukazuje, jak moc Adele tuhle senzaci v podobě dívčí kapely v devadesátých letech zbožňovala.

K tomu je ale také nutno dodat, že na svou fixaci na Spice Girls nebyla vždycky tak hrdá jako dnes. „Jako dítě jsem chtěla být skutečná indie,“ sdělila časopisu *Observer*. „Ale pak jsem šla domů a tajně poslouchala Celine Dionovou.“ O něco později byla na jednom z koncertů obnovených Spice Girls a měla dojem, jako by se přenesla zpátky do dětských let. „Bylo to skvělé!“ nechala se slyšet. „Když jsem je viděla, připadala jsem si znovu jako malá holka.“ Zašla si také na koncert jiné popové kapely svého dětství – chlapecské skupiny East 17. „Milovala jsem je,“ přiznala. K dalším

umělcům, kteří ji ovlivňovali v době dospívání, zařadila ještě Pussycat Dolls a Britney Spearsovou.

Brzy už Adele tyto zpěváky nejen poslouchala, ale také se je snažila napodobovat. Neuchylovala se však k zálibě mnoha mladých dívek a nezpívala s kartáčem v ruce před zrcadlem, ale zpívala doopravdy a pro svá první vystoupení nacházela ochotné publikum.

Penny neměla zrovna spousty peněz, ale své dceři dodávala citovou podporu a povzbuzovala ji. „Byla jsem takové to dítě, co říkalo: ‚Chci být baletka‘... ‚Ne, chci hrát na saxofon‘... ‚Ne, chci hlásit předpověď počasí‘,“ vyprávěla Adele. „A máma mě vodila na všechny ty kurzy. Vždycky mi říkávala: ‚Dělej, co chceš, a když budeš šťastná ty, budu šťastná já.‘“ Když Adele matku požádala, aby jí koupila ozdobnou pásku přes oko, jakou nosila její hrdinka Gabrielle, Penny té žádosti s radostí vyhověla. Doplněk se ale v přízni malé slečny dlouho neudržel. Den potom, co pásku dostala, se jí ve škole posmívali, takže ji zase odložila. Později v několika rozhovorech Adele uvedla, že se zdráhala ji nosit a brala si ji jen na Pennyin rozkaz.

Během Adelina dětství samozřejmě docházelo k očekávanému a úplně normálnímu tření mezi matkou a dcerou. Přestože spolu vždy měly silné a úzké pouto, mívala Adele občas chvíle, kdy se chtěla matce vzepřít. To se částečně projevovalo, pokud šlo o Pennyin hudební vkus a o to, jak na něj Adele reagovala. „Už když mi bylo nějakých deset nebo jedenáct, věděla jsem, že máma má v hudbě skvělý vkus – ale zkrátka jsem tehdy nebyla připravená ho přimout,“ přiznala. „Dnes jsou to mí oblíbení umělci.“

Je běžné, že mnoho lidí po dvacítce vzpomíná na to, jak se kdysi stavěli proti vkusu svých rodičů a jejich způsobu života, ale nakonec uznají, že s věkem jeho hodnotu a moudrost pochopili.

Pokud jde o Penny, když poslouchala, jak malá Adele zpívá, zaráželo ji, jak je její mladičká dcera napojená na některá velmi dospělá témata, která se v hudbě objevují. Jednou zaslechla, jak Adele zpívá píseň Lauryn Hillové „Ex-Factor“. Vzhledem k tomu, že její dcerce nebylo tehdy ještě ani deset, Penny zajímalo, jak moc ve skutečnosti textu, který je o bolesti z rozchodu, rozumí. Adele zpíva-

la s takovou vášní, až to v Penny vzbudilo zvědavost. „Víš, o čem ta písnička je?“ zeptala se dcery, která musela přiznat, že neví. Ale vědět to *chtěla*.

„Pamatuju si, že jsem měla všechny ty booklety,“ vykládala Adele, „dneska už booklety nikdo nemá – a četla jsem každý text, půlce z nich jsem nerozuměla a říkala jsem si: Kdy se budu takhle cítit? Kdy budu umět takhle psát a zpívat?“

Pokud jde o vzdělání, volba školy měla další dopad na rozvíjející se vášeň pro hudbu a tvořivost. Adele na základní škole vynikala z jednoho prostého důvodu: její tvář byla téměř jediná bílá. To jí vůbec nevadilo. „Za chvíli jsem si toho přestala všimát,“ uvedla. Místo aby to považovala za problém, Adele tuhle skutečnost vnímala jako pozitivní. Díky tomu se už jako mladá seznámila s tou nejlepší soulovou hudbou. „Díky mámě jedné kamarádce jsem objevila Mary J. Bligeovou, Fugees a další,“ vysvětlila. „Bez toho bych asi neposlouchala rhythm & blues, což v hitparádách nebývalo.“

V prvních letech života dostávala tedy patřičné hudební vzdělání: doma si máma pouštěla své indie písně, ona poslouchala pop v rádiu a díky svým spolužákům se naučila hodně o soulu. Její hudební znalosti se vytříbily a začala poslouchat ten druh hudby, který později začala sama psát a nahrávat. „Když jsem byla malá holka, měla jsem ráda zamilovaný písničky,“ svěřila se. „A vždycky se mi líbily ty o hrozných vztazích. Takový, do kterých se fakt vcítíte a který vás rozbřečí.“

Až když se z Tottenhamu odstěhovaly, Adele si uvědomila, jak moc jí etnický mix toho místa vyhovoval. Když jí bylo devět, přestěhovaly se do Brightonu, protože Penny doufala, že se tam snáze ponoří do své kreativní činnosti. Některým dětem by se život v rušném přímořském městě, jako je Brighton, líbil, ovšem Adele k nim nepatřila. „Lidi mi připadali jako snobi, mysleli si, jak jsou nóbl, a nebyli tam žádní černoši,“ vybavila si s opovržením. „Z Tottenhamu jsem byla zvyklá být jediná běloška ve třídě.“ Trvala na tom, že akademické výsledky nejsou pro ni. „Nejsem a nikdy jsem nebyla nijak studijně založená – mně šlo vždycky

o hudbu,“ uvedla. „Moje první škola byla skvělá, ale kdybych neodešla, už bych teď měla dítě.“

Rodina se měla vrátit do Londýna, ale do života Adele a jejího otce krutě zasáhl osud. Fotografie z té doby zachycuje otce a dceru, vypadají, že jsou si blízcí a šťastní. Sedí v teplém dni pod stromem, Evans je bez košile a vypadá zdravě. Adele je navlečená do nějakého sportovního kompletu a ruku má položenou na jeho koleno. Tenhle obrázek domácí pohody měl brzy ustoupit vztahu, v němž se projevovalo víc napětí. Evanse v životě potkala dvojité tragédie, jejímž vedlejším efektem bylo to, že se s Adele navzájem odcizili. Jeho otec John zemřel ve věku sedmápatnácti let, kdy ho postihla rakovina tlustého střeva. V důsledku této ztráty se Evans rozešel se svou novou přítelkyní. A potom přišla druhá rána – jeho nejlepší kamarád podlehl infarktu. Po těchto ztrátách hledal Evans útěchu v alkoholu. Vtipkoval, že notorický piják Oliver Reed proti němu vypadá jako abstinent. „Pomalů jsem nevěděl, jak se jmenuju,“ dodal.

Sama Adele byla údajně „úplně zničená“, když se dozvěděla o dědečkově smrti, ale Evans byl příliš rozrušený, aby jí dokázal pomoci. „Byl jsem táta k ničemu v době, kdy mě opravdu potřebovala,“ přiznal. „Hrozně jsem se styděl za to, co se ze mě stalo, a věděl jsem, že to nejlepší, co můžu pro Adele udělat, je, aby mě v tom stavu nikdy neviděla... Potácel jsem se v největší temnotě, jakou si dokážete představit. Neviděl jsem cestu ven. Vlastně mi bylo jedno, jestli budu žít nebo umřu.“ Kladl si těžké otázky o sobě samém a o svém vztahu k Adele. „Věděl jsem, že jí dědeček chybí stejně jako mně, protože k sobě měli tak blízko,“ vyprávěl. „Zbožňovala ho... Já jsem s ní nebyl, když jsem tu být měl, a toho jsem nikdy nepřestal litovat.“

Adele se několikrát zmínila, že zhruba od té doby s otcem úplně přerušila kontakt. Evans naproti tomu mluví o častějších setkáních s dcerou po usmiřovacím rozhovoru, který spolu vedli v tržnici v londýnském Camdenu potom, co se dostal z problémů s alkoholem. Jisté je, že Penny a Adele se z Brightonu odstěhovaly zpátky do Londýna, ale tentokrát se usadily v jižní polovině města. Adele bylo jedenáct, když sem s Penny přišly a Adele začala navštěvovat

„blbou“ školu – alespoň ze svého pohledu. Původně bydlely v Lambethu. Z jejich nového domova se dalo pěšky dojít do míst vibrujících multikulturalismem, na jaký byla Adele zvyklá z Tottenhamu. Také tu byly obchody s deskami a koncertní sály, včetně legendární Brixton Academy, která jí připadala zajímavá a úchvatná. Její hudební sny nabývaly na intenzitě, ale zatímco Penny byla pyšná a tvůrčí aspirace své dcery podporovala, ne všichni byli až tak pozitivní. Pravda je, že jiní dospělí lidé v Adelině životě nepovažovali její sny a naděje za důležité. „Musela jsem trpět negativní postoje od autorit, jako třeba od učitelů, co mě přesvědčovali, že nikdy nemůžu uspět,“ přiznala.

Hudební vývoj se posouval a stejně tak Adeliny sny. „Vzpomínám si, že když mi bylo deset, ukradla jsem mámě album Lauryn Hillové a poslouchala jsem ho každý den po škole, seděla jsem na své malý posteli a doufala, že jednoho dne budu zpěvačkou,“ prohlásila. „Ale nikdy to nebylo něco, za čím bych cíleně šla. Já i mí přátelé jsme v té době všichni měli své sny, ale nikomu se neplnily, tak jsem si říkala: Proč by se měly splnit zrovna mně?“

Adele se ve svém hudebním vkusu ještě více otevřela, takže přijala do srdce ještě víc R & B umělců a také metalové skupiny, například Aerosmith. Nebyla žádný snob a neměla předsudky. Už jako čerstvý teenager byla připravená objevovat dospělejší regály obchodů s hudbou. Jednou v HMV na Oxford Street uviděla alba největších hitů Etty Jamesové a Elly Fitzgeraldové, která zrovna měli ve sleeve – „dvě za pět liber v *jazzovém oddělení*“. Jak se stalo, že takhle mladá holka skončila, jak zdůraznila, v *jazzovém oddělení*? Podotkla k tomu, že jelikož v té době už se zajímala o moderní R & B, „zájem o klasický soul pro mě byl součástí přirozeného vývoje. Protože, i když jsem vždycky věděla, kdo je Aretha Franklinová a Marvin Gaye – vlastně si myslím, že jsou součástí lidský DNA –, vážnější zájem ve mně vzbudila až první návštěva jazzového oddělení HMV na Oxford Street. Je to taková prosklená místnost, trochu jako pokoj prarodičů, kam děti nesmějí.“

Později upřímněji dodala: „Bylo mi třináct nebo čtrnáct a snažila jsem se být cool, jenže tehdy jsem tak úplně cool nebyla, předstírala jsem, že se mi líbí Slipknot, Korn a Papa